

Pojasnila

Pravila za izdajanje računov z obračunanim DDV

(Direktiva Sveta 2010/45/EU)

- **Zakaj so potrebna pojasnila?**

Cilj pojasnil je zagotovitev boljšega razumevanja zakonodaje, sprejete na ravni EU, v tem primeru zlasti direktive o izdajanju računov (2010/45/EU). Glede na to, da so pojasnila objavljena več kot eno leto pred datumom začetka izvajanja nove zakonodaje, naj bi državam članicam omogočila bolj poenoten prenos zakonodaje, podjetjem pa zagotovila informacije, ki so potrebne za pravočasno prilagoditev novim pravilom.

Pojasnila ne nadomeščajo smernic odbora za DDV ali izvedbene uredbe, ki imata vsak svojo vlogo v zakonodajnem postopku.

- **Vsebina pojasnil**

„Pojasnila“ naj bi se uporabljala kot napotki za pojasnitev uporabe pravil za izdajanje računov z obračunanim DDV. Zagotavljajo praktično pomoč in pomoč pri razumevanju pomena nekaterih vprašanj, vsebovanih v členih.

- **Značilnosti pojasnil**

Pojasnila so rezultat sodelovanja: čeprav jih je izdal GD TAXUD za predstavitev na svoji spletni strani, so bila pripravljena na podlagi razprav z državami članicami in podjetji.

Države članice so pri pripravi sodelovale najprej v okviru seminarja Fiscalis o izdajanju računov, ki je potekal na Malti februarja 2011, nato pa v okviru razprav v odboru za DDV. Podjetja so svoja stališča predložila prekčasne poslovne skupine predstavniških evropskih organizacij, za zadeve v zvezi z elektronskim izdajanjem računov pa je mnenje podal Evropski odbor za standardizacijo (CEN).

Pojasnila niso pravno zavezujoča, ampak so le praktične in neformalne smernice glede uporabe zakonodaje EU na podlagi stališč GD TAXUD. Pojasnila ne predstavljajo stališč Komisije, poleg tega Komisiji ni treba upoštevati stališč, izraženih v pojasnilih.

Ker zakonodaja o izdajanju računov z obračunanim DDV temelji na direktivi, je vsaka država članica odgovorna za prenos teh določb v nacionalno zakonodajo in njihovo pravilno uporabo na svojem ozemlju.

Ob upoštevanju tega dejstva in osnovnih načel subsidiarnosti imajo nacionalne davčne uprave glavno odgovornost za obveščanje svojih davčnih zavezancev o razlagi in uporabi teh določb.

Zato bodo države članice morda pripravile lastne nacionalne smernice za uporabo novih pravil za izdajanje računov z obračunanim DDV. Seznam spletnih naslovov davčnih organov držav članic, kjer so lahko objavljene nacionalne smernice, je na voljo na naslednji spletni strani:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/links/tax/index_en.htm.

Pojasnila niso izčrpna: vključena so samo nekatera vprašanja glede izdajanja računov, ki jih je primerno razložiti. Takšna razlaga je potrebna zaradi novih pravil iz Direktive 2010/45/EU ali kot pojasnilo v zvezi s pravili iz direktive o DDV.

Pojasnila niso dokončna: ta pojasnila niso končni izdelek, ampak izražajo trenutno stanje v skladu z razpoložljivim znanjem in izkušnjami. Sčasoma bodo stališča iz pojasnil dopolnjena na podlagi sodne prakse, smernic odbora za DDV in prakse.

Kazalo tem, obravnavanih v osnutku pojasnil

A: Zahteve za papirne in elektronske račune

1. Računi morajo odražati dejansko dobavo – uvodna izjava 10 Direktive 2010/45/EU
2. Opredelitev elektronskih računov – člen 217
3. Prejetje s strani prejemnika – člen 232
4. Pristnost izvora – tretji pododstavek člena 233(1)
5. Celovitost vsebine – četrti pododstavek člena 233(1)
6. Čitljivost – prvi in drugi pododstavek člena 233(1)
7. Izbira načinov za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti – drugi pododstavek člena 233(1)
8. Postopki za nadzor poslovanja – drugi pododstavek člena 233(1)
9. Zanesljiva revizijska sled – drugi pododstavek člena 233(1)
10. Napredni elektronski podpis in elektronska izmenjava podatkov (EDI) – člen 233(2)
11. Trenutek izdaje in konec obdobja hrambe – prvi pododstavek člena 233(1)
12. Hramba računov – (glej številko dokumenta D3)

B: Izdajanje računov

1. Člen 219a – država članica, katere pravila se uporabljajo
2. Člen 221(3) – pravila države članice, ki se uporabljajo za izdajanje računov za davka oproščene dobave

3. Člena 220(2) in 221(2) – pravila za izdajanje računov za davka oproščeno opravljanje finančnih storitev (člen 135(1)(a) do (g))
4. Člen 224 – samofakturiranje

C: Vsebina računov

1. Člen 226(2) – zaporedno številčenje
2. Člen 226(7a) – ureditev po plačani realizaciji
3. Člen 226(11) – davka oproščene dobave
4. Člena 91 in 230 – menjava zneska DDV v nacionalno valuto
5. Člen 226b – poenostavljeni računi

D: Hramba računov

1. Člen 247 – obdobje hrambe
2. Člen 248a – prevod in jeziki na računih
3. Člen 247 – način hrambe

EVROPSKA KOMISIJA
GENERALNI DIREKTORAT
OBDAVČENJE IN CARINSKA UNIJA
Posredno obdavčenje in davčna uprava
Enota C1: DDV in drugi prometni davki

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A](#)

Zadeva: zahteve za papirne in elektronske račune

Ozadje in teme

Pravna podlaga: Direktiva Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 o spremembah
Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano
vrednost glede pravil o izdajanju računov

Sklici: členi 217, 232 in 233 ter uvodna izjava 10

Teme:

1. Računi morajo odražati dejansko dobavo – uvodna izjava 10 Direktive 2010/45/EU
2. Opredelitev elektronskih računov – člen 217
3. Sprejem s strani prejemnika – člen 232
4. Pristnost izvora – tretji pododstavek člena 233(1)
5. Celovitost vsebine – četrti pododstavek člena 233(1)
6. Čitljivost – prvi in drugi pododstavek člena 233(1)
7. Izbira načinov za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti – drugi pododstavek člena 233(1)
8. Postopki za nadzor poslovanja – drugi pododstavek člena 233(1)
9. Zanesljiva revizijska sled – drugi pododstavek člena 233(1)

10. Napredni elektronski podpis in elektronska izmenjava podatkov (EDI) – člen 233(2)
11. Trenutek izdaje in konec obdobja hrambe – prvi pododstavek člena 233(1)
12. Hramba računov – (glej številko dokumenta D3)

Opombe:

Direktiva Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 o spremembah Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede pravil o izdajanju računov je namenjena spodbujanju in dodatni poenostavitvi pravil za izdajanje računov z odpravo obstoječih obremenitev in ovir. Določa enako obravnavo papirnih in elektronskih računov (enak postopek se lahko uporablja za papirne in elektronske račune) brez povečanja upravne obremenitve za papirne račune, njen cilj pa je spodbujanje uporabe elektronskega izdajanja računov, saj omogoča svobodno odločanje o zagotavljanju pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti.

Direktiva priznava obveznost, da morajo računi pravilno odražati dejansko dobavo blaga in opravljanje storitev, ter zato določa, da je treba pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računov zagotoviti od njihove izdaje do konca obdobja hrambe. To se lahko doseže s postopki za nadzor poslovanja, ki zagotavljajo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo ter zagotovijo identiteto dobavitelja ali izdajatelja računa (pristnost izvora), nespremenjene podatke o DDV (vsebina računa, ki jo zahteva direktiva o DDV) na računu (celovitost vsebine) in čitljivost računa.

S postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo, se lahko zagotovijo pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost za vse papirne in elektronske račune. Poleg postopkov za nadzor poslovanja se lahko glede posebnih tehnologij pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskih računov zagotovita tudi z naprednimi elektronskimi podpisi, ki temeljijo¹ na kvalificiranem potrdilu in so narejeni z napravo za varno podpisovanje, ali elektronsko izmenjavo podatkov (EDI). Z njimi lahko podjetja jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, s tem pa je zagotovljena pravna varnost. Vendar so to samo primeri, zato se lahko uporabljajo tudi druge tehnologije ali postopki.

Podrobni cilji pravil o elektronskem izdajanju računov so navedeni v uvodnih izjavah od 8 do 11. Členi 217, 232 in 233 direktive o DDV so spremenjeni in izražajo te cilje.

¹ Napredni elektronski podpisi, ki temeljijo na kvalificiranem potrdilu in so narejeni z napravo za varno podpisovanje, se običajno imenujejo „kvalificirani elektronski podpisi“.

Za boljše razumevanje navedenih členov so pripravljene te dodatne smernice. Njihov namen je pomagati državam članicam pri bolj usklajenem izvajanju in uporabi teh členov v nacionalni zakonodaji ter pomagati podjetjem s praktičnimi vidiki.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-1](#)

Tema: računi morajo odražati dejansko dobavo

Sklic: uvodna izjava 10 Direktive 2010/45/EU

Računi bi morali odražati dejansko dobavo, zato bi morala biti zagotovljena njihova pristnost, kakor tudi celovitost in čitljivost. Za vzpostavitev jasnih revizijskih sledi med računi in dobavami se lahko uporabijo postopki za nadzor poslovanja, s čimer se zagotovi, da vsi računi (bodisi v papirni bodisi elektronski obliki) ustrezajo tem zahtevam.

Opombe:

V uvodni izjavi 10 je navedeno, da mora račun odražati dejansko dobavo in zato bi morale biti zagotovljene pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost.

Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da izmenjane informacije o računu pravilno odražajo dejansko dobavo. Kako to doseže, je odvisno od davčnega zavezanca. Eden od načinov, s katerim se zagotovi zanesljiva revizijska sled, ki povezuje račune in dobave, so postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo.

V členu 233(2) je navedeno tudi, da lahko davčni zavezanec svojo obveznost zagotovitve pristnosti izvora in celovitosti vsebine izpolni na primer z uporabo tehnologij, omenjenih v navedenem odstavku: naprednega elektronskega podpisa ali elektronske izmenjave podatkov (EDI). Vendar s temi tehnologijami samimi ni mogoče dokazati, da je bila dobava opravljena.

Odločitev o načinih za izpolnitev teh obveznosti sprejme v skladu s členom 233 davčni zavezanec.

Tema: opredelitev elektronskega računa

Sklic: člen 217

Za namene te direktive je „elektronski račun“ račun, ki vsebuje predpisane informacije iz te direktive in ki je bil izdan in prejet v kateri koli elektronski obliki.

Opombe:

Edini namen opredelitve elektronskega računa je pojasnitev sprejema s strani prejemnika v skladu s členom 232 in prikaz uporabe možnosti, ki jo imajo države članice glede hrambe računov v skladu s členom 247(2).

Tako kot papirni račun mora tudi elektronski račun vsebovati elemente, ki jih zahteva direktiva o DDV.

Poleg tega mora biti račun, da se upošteva kot elektronski račun v skladu z direktivo o DDV, izdan in tudi prejet v kateri koli elektronski obliki zapisa. Obliko zapisa določi davčni zavezanec. To vključuje račune v obliki strukturiranih sporočil (kot je XML) ali druge vrste elektronskih oblik (kot je e-pošta s priložo PDF ali sporočilo, prejeto po telefaksu v elektronski obliki in ne v papirni obliki).

Vsi računi, ki so ustvarjeni v elektronski obliki, se v skladu z opredelitvijo ne štejejo za „elektronski račun“. Računi, ki so ustvarjeni v elektronski obliki na primer z računovodsko programsko opremo ali programsko opremo za obdelavo besedil in ki so poslani in prejeti v papirni obliki, niso elektronski računi.

Na drugi strani se lahko računi, ki so ustvarjeni v papirni obliki in ki se optično preberejo, pošljejo in prejmejo prek e-pošte, upoštevajo kot elektronski računi.

Pomembna ne sme biti vrsta elektronske oblike računa, ampak le dejstvo, da je račun v elektronski obliki, ko je izdan in prejet. To omogoča pošiljanje in prejemanje elektronskih računov v eni obliki zapisa, ki se lahko nato pretvori v drugo.

Račun mora veljati za izdanega, ko dobavitelj ali tretja oseba, ki deluje v imenu dobavitelja, ali prejemnik, če gre za samofakturiranje, da račun na voljo, tako da ga lahko prejemnik prejme. To lahko pomeni, da se elektronski račun pošlje prejemniku

neposredno na primer prek e-pošte ali varne povezave oziroma posredno na primer prek enega ali več ponudnikov storitev ali pa je račun na voljo in dostopen prejemniku prek spletnega portala ali na kateri koli drug način.

Določiti je treba datum, s katerim račun velja za izdanega, da se izpolnita obveznost dobavitelja za izdajo računa v zahtevanem obdobju (člen 222) in obveznost prejemnika v zvezi s hrambo računov.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-3](#)

Tema: sprejem s strani prejemnika

Sklic: člen 232

Prejemnik računa se mora strinjati z uporabo elektronskega računa.

Opombe:

Izrecna navedba, da se mora prejemnik strinjati z uporabo elektronskih računov, je utemeljena zlasti zaradi tehničnih zahtev za prejem elektronskega računa ali zmožnosti prejemnika, da zagotovi pristnost, celovitost in čitljivost, ki jih je morda treba zagotoviti za prejem elektronskih računov in ne obstajajo za papirne račune.

Glede na to, da je treba papirne in elektronske račune obravnavati enako, se lahko sprejem elektronskega računa s strani prejemnika določi na podoben način, kot velja za sprejem papirnega računa s strani prejemnika. To lahko vključuje kakršen koli formalni ali neformalni pisni sprejem ali sprejem s tihim soglasjem, na primer z obdelavo ali plačilom prejetega računa.

V vsakem primeru je odločitev za uporabo elektronskih računov izključno odvisna od dogovora med trgovinskimi partnerji.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-4](#)

Tema: pristanost izvora

Sklic: tretji pododstavek člena 233(1)

„Pristnost izvora“ pomeni zagotovitev identitete dobavitelja ali izdajatelja računa.

Opombe:

Pristnost izvora računa je obveznost davčnega zavezanca, za katerega se dobavlja blago ali opravljajo storitve, ter davčnega zavezanca, ki dobavo opravlja. Oba lahko pristanost izvora zagotovita neodvisno drug od drugega.

Upoštevati je treba štiri elemente.

1. Zagotovitev dobavitelja

Dobavitelj mora po potrebi zagotoviti, da je račun izdal on ali da je bil račun izdan v njegovem imenu in za njegov račun. To lahko zagotovi tako, da račun evidentira v računovodskih listinah. Pri samofakturiranju ali kadar račun izda tretja oseba, se to lahko dokaže z dokazili.

2. Zagotovitev prejemnika

Davčni zavezanec, za katerega je dobava opravljena, mora po potrebi zagotoviti, da je prejeti račun od dobavitelja ali izdajatelja računa.

Glede na to ima davčni zavezanec **dve možnosti**. Prva možnost zadeva preverjanje pravilnosti informacij o identiteti dobavitelja, ki so navedene na računu. Druga možnost zadeva zagotovitev identitete izdajatelja računa.

a) Zagotovitev identitete dobavitelja

Identiteta dobavitelja je podatek, ki mora biti na računu vedno naveden. Vendar to samo po sebi ni dovolj za zagotovitev pristanosti izvora. Prejemnik mora v tem primeru zagotoviti, da je dobavitelj, ki je naveden na računu, dejansko dobavil blago ali opravil storitve, na katere se nanaša račun. Davčni zavezanec lahko za izpolnitev te obveznosti

uporabi katere koli postopke za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo.

b) Zagotovitev identitete izdajatelja računa

Davčni zavezanec lahko identiteto izdajatelja računa zagotovi na primer z naprednim elektronskim podpisom ali elektronsko izmenjavo podatkov. Vendar to ne posega v uvodno izjavo 10 Direktive 2010/45/EU, ki določa, da morajo računi odražati dejanske dobave.

Zagotovitev identitete izdajatelja računa se lahko uporablja za primere, v katerih je račun izdal dobavitelj in v katerih je račun izdala tretja oseba, ali v primeru samofakturiranja.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 **Sklic dokumenta: A-5**

Tema: celovitost vsebine

Sklic: četrti pododstavek člena 233(1)

„Celovitost vsebine“ pomeni, da vsebina, ki je zahtevana v skladu s to direktivo, ni bila spremenjena.

Opombe:

Vsebina računa, za katero je treba zagotoviti celovitost, je opredeljena v direktivi o DDV.

Celovitost vsebine računa je obveznost davčnega zavezanca, ki dobavo opravlja, ter davčnega zavezanca, za katerega je dobava opravljena. Oba lahko neodvisno drug od drugega izbereta način izpolnitve te obveznosti ali se na primer prek posebne tehnologije, kot je elektronska izmenjava podatkov ali napredni elektronski podpisi, skupaj dogovorita o zagotovitvi nespremenjene vsebine. Davčni zavezanec se lahko odloči, ali bo za izpolnitev obveznosti uporabljal na primer postopke za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo, ali posebne tehnologije.

Dejstvo, da vsebina računa ni spremenjena (celovitost vsebine), ni povezano z obliko zapisa elektronskega računa. Če se vsebina računa, kot določa direktiva o DDV, ne spremeni, se lahko oblika zapisa, v kateri je takšna vsebina, pretvori v druge oblike zapisa. Zato lahko prejemnik ali ponudnik storitev, ki deluje v svojem imenu, elektronske podatke pretvori ali jih prikaže drugače, da ustrezajo njegovemu informacijskemu sistemu ali da se upoštevajo tehnološke spremembe.

Če davčni zavezanec za izpolnitev zahteve glede celovitosti vsebine pri pretvorbi iz ene oblike zapisa v drugo uporabi napredni elektronski podpis, mora biti sprememba evidentirana v revizijski sledi.

Tudi če države članice v skladu z možnostjo iz člena 247(2) določijo, da je treba račun hraniti v izvorni papirni ali elektronski obliki, se lahko oblika računa v vsakem primeru preprosto spremeni.

Oblika pomeni vrsto računa (papirna ali elektronska), oblika zapisa pa je povezana s prikazom elektronskega računa. Sprememba oblike zapisa je lahko na primer sprememba prikaza datuma, npr. iz dd/mm/ll v llll/mm/dd, ali sprememba vrste datoteke, npr. XML.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-6](#)

Tema: čitljivost:

Sklic: prvi in drugi pododstavek člena 233(1)

*Pristnost izvora, celovitost vsebine in **čitljivost** računa, v papirni ali elektronski obliki, se zagotovijo od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa.*

*Vsak davčni zavezanec določi način za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in **čitljivosti** računa. To se lahko doseže s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo.*

Opombe:

Čitljivost računa pomeni, da ga lahko človek prebere. Takšen mora ostati do konca obdobja hrambe. Račun je mogoče prikazati tako, da je vsa vsebina v zvezi z DDV na papirju ali na zaslonu jasno berljiva, pri tem pa ni potrebna pretirana natančnost ali interpretacija, npr. sporočila elektronske izmenjave podatkov, sporočila XML in druga strukturirana sporočila v izvorni obliki zapisa ne veljajo za berljiva (kot berljiva se lahko štejejo po postopku pretvorbe – glej spodaj).

Za elektronske račune je ta pogoj izpolnjen, če je račun mogoče na zahtevo prikazati v razumnem času na enak način, kot je določeno v členu 245(1), brez odloga – vključno po postopku pretvorbe – v berljivi obliki na zaslonu ali v tiskani različici. Omogočiti je treba preverjanje, da se informacije v izvornem elektronskem dokumentu in prikazanem berljivem dokumentu niso spremenile.

Za zagotovitev čitljivosti mora biti v celotnem obdobju hrambe na voljo ustrezen in zanesljiv prikazovalnik za račune v elektronski obliki.

Čitljivost elektronskega računa od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe se lahko zagotovi na kakršen koli način, pri čemer napredni elektronski podpisi in elektronska izmenjava podatkov iz člena 233(2) sami po sebi ne zagotavljajo čitljivosti.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-7](#)

Tema: izbira načinov za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti

Sklic: drugi pododstavek člena 233(1)

Vsak davčni zavezanec določi način za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. To se lahko doseže s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo.

Opombe:

Dobavitelj in prejemnik se lahko odločita, kako bosta zagotovila pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa. Te odločitve ne smejo omejevati države članice.

Kadar države članice zagotovijo smernice, mora biti jasno, da so to le smernice ter da ne omejujejo izbire davčnega zavezanca.

Trije primeri postopkov ali tehnologij, navedeni v Direktivi 2010/45/EU (postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled, napredni elektronski podpisi in elektronska izmenjava podatkov), ne smejo onemogočati uporabe drugih tehnologij ali postopkov, če izpolnjujejo pogoje za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-8](#)

Tema: postopki za nadzor poslovanja

Sklic: drugi pododstavek člena 233(1)

*Vsak davčni zavezanec določi način za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. To se lahko doseže s **postopki za nadzor poslovanja**, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo.*

Opombe:

Postopek za nadzor poslovanja je širok pojem. To je postopek, ki ga oblikujejo, izvajajo in posodablja osebe, odgovorne (vodstvo, zaposleni in lastniki) za zagotavljanje razumnega zagotovila glede finančnega, računovodskega in regulativnega poročanja ter izpolnjevanja pravnih zahtev.

V zvezi s členom 233 to pomeni postopek, s katerim davčni zavezanec ustvari, izvaja in posodablja razumno raven zagotovila v zvezi z identiteto dobavitelja ali izdajatelja računa (pristnost izvora), glede tega, da vsebina v zvezi z DDV ni bila spremenjena, (celovitost vsebine) in glede čitljivosti računa od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe.

Postopki za nadzor poslovanja morajo biti primerni glede na velikost, dejavnost in vrsto davčnega zavezanca ter morajo upoštevati število in vrednost transakcij ter število in vrsto dobaviteljev in prejemnikov. Kjer je ustrezno, je treba upoštevati tudi druge dejavnike.

Primer postopka za nadzor poslovanja je primerjava dokazil. Pomembnost, ki se pripisuje dokazilom, mora biti odvisna od dejavnikov, kot sta stopnja neodvisnosti izdajatelja dokazil od davčnega zavezanca ter pomembnost teh dokazil v računovodskem postopku. Pomemben vidik te vrste postopka za nadzor poslovanja je, da se račun preveri kot dokument v poslovnem in računovodskem postopku ter se ne obravnava kot samostojen dokument.

Upoštevati je treba, da so računi, ne glede na to, ali so v papirni ali elektronski obliki, običajno le eden od dokumentov (npr. naročilnica, pogodba, prevozna listina, poziv k plačilu itd.), ki so povezani s transakcijo in jo dokazujejo.

Za dobavitelja se račun lahko primerja z naročilnico, prevoznimi listinami in potrdilom o plačilu. Za prejemnika se račun lahko primerja s potrjeno naročilnico (potrdilo o nakupu), dobavnico, sporočilom o plačilu in nakazilu. Vendar so to le primeri značilnih dokumentov, ki so lahko na voljo, pri čemer se lahko z računom primerja veliko drugih dokumentov.

Tema: zanesljiva revizijska sled

Sklic: drugi pododstavek člena 233(1)

*Vsak davčni zavezanec določi način za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. To se lahko doseže s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo **zanesljivo revizijsko sled** med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo.*

Opombe:

V računovodstvu se revizijska sled lahko opiše kot dokumentirani tok transakcije od začetka, tj. od izvirnega dokumenta, kot je naročilnica, do konca, tj. do končne evidence v letnem računovodskem izkazu, in obratno, ki zagotavlja povezave med različnimi dokumenti v postopku. Revizijska sled vključuje izvirne dokumente, obdelane transakcije in sklice na povezavo med navedenimi elementi.

Revizijska sled se lahko šteje za zanesljivo, kadar je mogoče povezavi med dokazili in obdelanimi transakcijami preprosto slediti (če je na voljo dovolj podatkov za povezavo dokumentov), kadar je v skladu z navedenimi postopki in omogoča pregled postopkov, ki so bili dejansko izvedeni. To je mogoče zagotoviti na primer z dokumenti tretje osebe, npr. bančnimi izpiski, dokumenti prejemnika ali dobavitelja (dokumenti druge strani) in notranjim nadzorom npr. ločitvijo nalog.

Za namene DDV mora revizijska sled, kot je določeno v drugem pododstavku člena 233(1), zagotoviti preverljivo povezavo med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo, da se omogoči preverjanje, ali račun odraža, da je bilo blago dobavljeno ali storitev opravljena.

Način, na katerega lahko davčni zavezanec dokaže povezavo med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo, določi davčni zavezanec. Država članica lahko izda smernice, ki davčnemu zavezancu pomagajo vzpostaviti zanesljivo revizijsko sled, vendar te smernice ne smejo vključevati obveznih zahtev. Uporabijo se lahko na primer različni dokumenti, kot so naročilnica, prevozne listine in sam račun, pri katerih obstaja sled primerjave navedenih dokumentov ali le dejstvo, da se ti trije dokumenti dejansko ujemajo.

Pri postopkih za nadzor poslovanja mora zanesljiva revizijska sled ustrezati velikosti, dejavnosti in vrsti davčnega zavezanca ter mora upoštevati število in vrednost transakcij ter število in vrsto dobaviteljev in prejemnikov. Kjer je ustrezno, je treba upoštevati tudi druge dejavnike, kot so zahteve za finančno poročanje in revidiranje.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-10](#)

Tema: napredni elektronski podpis in elektronska izmenjava podatkov (EDI)

Sklic: člen 233(2)

Poleg postopkov za nadzor poslovanja iz odstavka 1 tega člena sta v nadaljevanju navedena primera tehnologij, ki zagotavljata pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskega računa:

*(a) z **naprednim elektronskim podpisom** v smislu točke 2 člena 2 Direktive 1999/93/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 1999 o okviru Skupnosti za elektronski podpis, ki je bil narejen z napravo za varno podpisovanje in temelji na kvalificiranem potrdilu, ustrezno v smislu točk 6 in 10 člena 2 Direktive 1999/93/ES [*];*

*(b) z **elektronsko izmenjavo podatkov (EDI)**, kot je opredeljena v členu 2 Priloge 1 k Priporočilu Komisije 1994/820/ES z dne 19. oktobra 1994 o pravnih vidikih izmenjave elektronskih podatkov [**], če sporazum, ki se nanaša na izmenjavo, predvideva uporabo postopkov, ki zagotavljajo pristnost izvora in celovitost podatkov.*

Opombe:

Navedeni možnosti, tj. napredni elektronski podpis in elektronska izmenjava podatkov, sta samo primera tehnologij za elektronsko izdajanje računov za zagotovitev pristnosti izvora in celovitosti vsebine ter ne moreta biti obvezni zahtevi. Kadar elektronski računi ne izpolnjujejo pogojev iz člena 233(2)(a) ali (b), lahko še vedno izpolnjujejo zahteve o postopkih za nadzor poslovanja iz drugega pododstavka člena 233(1) ali izpolnjujejo pogoj pristnosti izvora in celovitosti vsebine na podlagi nadomestne tehnologije (vključno na primer z naprednimi elektronskimi podpisi, ki ne temeljijo na kvalificiranem potrdilu) ali postopka.

Elektronska izmenjava podatkov temelji na sporazumu o izmenjavi strukturiranih podatkov v skladu s Priporočilom Komisije 1994/820/ES in lahko vključuje katero koli standardizirano obliko zapisa. Ne vključuje le oblike EDIFACT, ki je le ena od takšnih oblik zapisa.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: A-11](#)

Tema: trenutek izdaje in konec obdobja hrambe

Sklic: prvi pododstavek člena 233(1)

*Pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, v papirni ali elektronski obliki, se zagotovijo od **trenutka izdaje do konca obdobja hrambe** računa.*

Opombe:

Obdobje, v katerem je treba zagotoviti pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, traja od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa. Obdobje hrambe določi država članica v skladu z direktivo o DDV (člen 247). Direktiva o DDV (člen 222) določa tudi rok za izdajo računa.

Med izdajo in koncem obdobja hrambe mora davčni zavezanec kadar koli zagotoviti pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa. Ker pa se načini poslovanja spreminjajo, se lahko spremenijo tudi načini za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti.

EVROPSKA KOMISIJA
GENERALNI DIREKTORAT
OBDAVČENJE IN CARINSKA UNIJA
Posredno obdavčevanje in davčna uprava
Enota C1: DDV in drugi prometni davki

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 **Sklic dokumenta: B**

Zadeva: izdajanje računov

Teme

Pravna podlaga: Direktiva Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 o spremembah
Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano
vrednost glede pravil o izdajanju računov

Sklici: člen 219a ter členi 220, 221, 222 in 224

Teme

1. Člen 219a – država članica, katere pravila se uporabljajo
2. Člen 221(3) – pravila države članice, ki se uporabljajo za izdajanje računov za davka oproščene dobave
3. Člena 220(2) in 221(2) – pravila za izdajanje računov za davka oproščeno opravljanje finančnih storitev (člen 135(1)(a) do (g))
4. Člen 224(1) – samofakturiranje

Tema: država članica, katere pravila se uporabljajo

Sklic: člen 219a

Brez poseganja v člene 244 do 248 se uporablja naslednje:

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.

(2) Z odstopanjem od odstavka 1 tega člena se za izdajanje računov uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče, če:

(a) nima sedeža v državi članici, za katero se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo vanjo dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve, ali čigar sedež se v tej državi članici ne uporablja za dobave v smislu člena 192a, in je oseba, ki mora plačati DDV, oseba, kateri je bilo blago dobavljeno ali so bile storitve opravljene.

Vendar pa se za izdajanje računov uporabljajo pravila iz odstavka 1 tega člena, če izda račun prejemnik (samo-fakturiranje).

(b) se za dobavo blaga oziroma storitev v skladu z določbami naslova V šteje, da ni opravljena v Skupnosti.

Opombe:

Kadar podjetja dobavljajo za prejemnike v drugih državah članicah, je lahko težje določiti državo članico, katere pravila za izdajanje računov se uporabljajo. Da se pojasni, katera pravila se uporabljajo, in da se zagotovi pravna varnost za podjetja, je v direktivo o DDV dodan člen 219a.

Cilj člena 219a je zagotoviti jasna pravila o tem, katera država članica mora določiti pravila za izdajanje računov v zvezi z dobavami, za katere se odmeri DDV. Ta pravila

izključujejo pravila, ki so povezana s hrambo računov, vendar veljajo za druga pravila za izdajanje računov, ki zadevajo ukrepe glede izdajanja računov, njihove vsebine in poenostavitve, kadar ima država članica možnost izbire ali kadar je zahteva za izdajanje računov povezana z nacionalno zadevo.

O možnosti podaljšanja obdobja za skupne račune ali določitvi zahteve, v skladu s katero se računi pri samofakturiranju izdajo v imenu in za račun davčnega zavezanca, se na primer odloči država članica. Država članica, ki uporablja te in druge možnosti, je država članica iz člena 219a, razen če je izrecno opredeljena drugje.

V zvezi z zahtevami za izdajanje računov, kot je sklicevanje na nacionalni ravni v zvezi z davka oproščenimi dobavami ali valuto zneska DDV, je treba ta pravila pojasniti glede na posamezno državo članico, čeprav se države članice o njih ne morejo same odločati. V teh in drugih primerih, v katerih so potrebne ustrezne nacionalne zahteve, je treba kot zadevno državo članico šteti državo članico iz člena 219a.

Osnovno pravilo je, da pravila za izdajo računov določi država članica, v kateri se opravi dobava.

Vendar sta v členu 219a(2)(a) in (2)(b) določeni dve izjemi od osnovnega pravila. To velja za čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost, in za dobave, ki se obdavčijo zunaj EU. V teh primerih se uporabljajo pravila o izdajanju računov, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče.

Čeprav preglednice v prilogi niso izčrpne, vključujejo nazorne primere o tem, pravila katere države članice se uporabljajo.

Za dobavitelje, ki nimajo sedeža v EU in opravljajo obdavčljive dobave blaga ali opravljanje storitev v EU, izjeme ne veljajo, pri čemer se vedno upošteva osnovno pravilo za izdajanje računov, da pravila določi država članica, v kateri se opravi dobava.

Osnovno pravilo vedno velja tudi v primeru samofakturiranja, pri katerem je prejemnik, ki izda račun, zavezan tudi plačilu DDV v okviru postopka obrnjene davčne obveznosti. Zato pravila za izdajanje računov določi država članica, v kateri se opravi dobava.

V primeru dobave iz države, ki ni članica EU, v državo članico EU, pri čemer gre za uvoz blaga, je kraj dobave blaga zunaj EU. Ker se dobava ne opravi v EU in je dobavitelj zunaj EU, se ne uporabljajo pravila za izdajanje računov, ki veljajo v državah članicah. Poleg tega ni obveznosti izdajanja računov v zvezi z uvozom blaga v EU.

Ko je prejemnik zavezan plačilu DDV v okviru postopka obrnjene davčne obveznosti in določi davčnega zastopnika iz člena 204 direktive o DDV, je treba uporabiti člen 219a(2)(a), pri čemer se šteje, da je prejemnik še vedno zavezan plačilu DDV. Če v tem primeru izda račun davčni zastopnik, se šteje, da je račun izdal prejemnik, zato se uporablja člen 219a(1).

Priloga

Dobava blaga

Vrsta dobave	Država članica ali država dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Gibanje blaga	Država članica ali država obdavčitelje	Država članica iz člena 219a	Sklicevanje na člen 219a
Domača dobava blaga	A	A	A do A	A	A	Točka (1)
Davka oproščena dobava znotraj Skupnosti	A	B	A do B	A	A	Točka (1)
Davka oproščena dobava znotraj Skupnosti s samofakturiranjem	A	B	A do B	A	A	Točka (1)
Prodaja na daljavo	A	B	A do B	B	B	Točka (1)
Čezmejna dobava fizičnim osebam (pod pragom za prodajo na daljavo)	A	B	A do B	A	A	Točka (1)
Drugi člen v verigi tristranske dobave znotraj Skupnosti	B	C	A do C	C	B	Točka (2)(a)
Prejemnik, zavezan plačilu DDV v skladu s členom 194	A	B	B do B	B	A	Točka (2)(a)
Čezmejna dobava plina ali električne energije	A	B	A do B	B	A	Točka (2)(a)

Izvoz	A	Tretja država	A do tretje države	A	A	Točka (1)
Dobava zunaj EU	A	Tretja država	V tretji državi	Zunaj EU	A	Točka (2)(b)
Uvoz	Tretja država	A	Tretja država do A	Zunaj EU	Zunaj EU	Točka (1)

Opravljanje storitev

Vrsta dobave	Člen	Država članica dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Država članica ali država obdavčitve	Država članica iz člena 219a	Sklicevanje na člen 219a
Splošno opravljanje storitev med podjetji	44	A	A	A	A	Točka (1)
Čezmejno opravljanje storitev med podjetji	44 in 196	A	B	B	A	Točka (2)(a)
Čezmejno opravljanje storitev med podjetji in izdaja računa s strani prejemnika	44, 196 in 224	A	B	B	B	Točka (1)
Splošno opravljanje storitev med podjetji in potrošniki	45	A	B	A	A	Točka (1)

Storitve v zvezi z nepremičninami (premoženje v državi članici C, brez obrnjene davčne obveznosti)	47	A	B	C	C	Točka (1)
Storitve med podjetji za prejemnika zunaj EU	44	A	Tretja država	Tretja država	A	Točka (2)(b)
Nekatere storitve med podjetji in potrošniki za prejemnika zunaj EU	59	A	Tretja država	Tretja država	A	Točka (2)(b)

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 **Sklic dokumenta: B-2**

Tema: pravila države članice, ki se uporabljajo za izdajanje računov za davka oproščene dobave

Sklic: člen 221(3)

Države članice lahko davčne zavezanca oprostijo obveznosti iz člena 220(1) ali člena 220a, da izdajo račun za blago, ki ga dobavijo, ali za storitve, ki jih opravijo na njihovem ozemlju in so oproščene, bodisi s pravico do odbitka DDV, plačanega v predhodni fazi, bodisi brez te pravice, v skladu s členi 110 in 111, 125(1), 127, 128(1), 132, točkami (h) do (l) člena 135(1), členi 136, 371, 375, 376 in 377, 378(2), 379(2) in 380 do 390b.

Ozadje:

Člen 219a določa državo članico, katere pravila o izdajanju računov se uporabljajo.

Vendar so v členu 221(3) navedene možnosti izdajanja računov za države članice, ko se dobava opravi v navedeni državi članici. V zvezi s tem lahko nastanejo težave, ko se lahko skupaj uporabljata dve pravili, na primer člen 219a, ki določa državo članico, katere pravila za izdajanje računov se uporabljajo, in člen 221(3), ki omogoča drugim državam članicam, da uporabijo možnosti.

Opombe:

Za davka oproščeno čezmejno dobavo iz člena 221(3), pri kateri dobavitelj nima sedeža v državi članici, v kateri se opravi dobava (A), in je prejemnik zavezan plačilu DDV (obrnjena davčna obveznost), pravila za izdajanje računov določi država članica, v kateri ima dobavitelj sedež (člen 219a(2)(a)). Vendar lahko država članica, v kateri se opravi dobava (A), davčnega zavezanca oprosti izdaje računa (člen 221(3)). Ker v tem primeru država članica (A) ni država članica, ki določi pravila za izdajanje računov (B), bo treba za te dobave vedno izdati račun.

V zgoraj navedenem primeru mora biti zveza „reverse charge“ v skladu s členom 226(11a) navedena na računu (glej tudi sklic dokumenta C3).

Država članica lahko davčnega zavezanca oprosti izdaje računa le, kadar se davka oproščena dobava iz člena 221(3) opravi v zadevni državi članici, ki določi pravila za izdajanje računov iz člena 219a.

Pri teh davka oproščenih čezmejnih dobavah med podjetji je treba vedno izdati račun.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 **Sklic dokumenta: B-3**

Tema: pravila za izdajanje računov za davka oproščeno opravljanje zavarovalniških in finančnih storitev (člen 135(1)(a) do (g))

Sklici: člena 220 in 221

Člen 220(2)

Z odstopanjem od odstavka 1 tega člena in brez poseganja v člen 221(2) računa ni treba izdati za opravljanje storitev, ki so v skladu s točkami (a) do (g) člena 135(1) oproščene davkov.

Člen 221(2)

Države članice lahko davčnim zavezancem, ki imajo na njihovem ozemlju sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravljena dobava, naložijo obveznost, da za opravljene storitve, ki so oproščene v skladu s točkami (a) do (g) člena 135(1) in so jih ti davčni zavezanci opravili na njihovem ozemlju ali zunaj Skupnosti, izdajo račun v skladu s podrobnostmi iz člena 226 ali 226b.

Ozadje:

Na splošno so računi potrebni za obdavčljive dobave med davčnimi zavezanci, pri čemer lahko države članice nekatere davka oproščene dobave oprostijo te obveznosti izdaje računa.

Direktiva 2010/45/EU za opravljanje storitev, oproščenih davka v skladu s točkami (a) do (g) člena 135(1), spreminja pravila, tako da za zadevne dobave ni več potrebna izdaja računa (člen 220(2)), vendar lahko država članica po lastni presoji zahteva izdajo računa. Račun je lahko potreben samo, če ima dobavitelj sedež v navedeni državi članici in je tam tudi kraj obdavčitve ali če se dobava opravi zunaj EU.

Opombe:

Države članice lahko ne zahtevajo izdaje računa za dobave, oproščene davka v skladu s točkami (a) do (g) člena 135(1), kadar dobavitelj – s sedežem na njihovem ozemlju ali s

stalno poslovno enoto na njihovem ozemlju, iz katere je opravljena dobava – opravi takšno dobavo, obdavčljivo v drugi državi članici.

Kadar sta kraj obdavčitve in sedež ali poslovna enota dobavitelja, ki opravi dobavo, v isti državi članici, lahko država članica zahteva izdajo računa za dobave med podjetji ter podjetji in posamezniki.

Možnost iz člena 221(2) se lahko uporabi za domače dobave in dobave zunaj EU, pri čemer je ni mogoče uporabiti v zvezi s transakcijami med podjetji z drugimi državami članicami.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 **Sklic dokumenta: B-4**

Tema: samofakturiranje

Sklic: člen 224(1)

Račune lahko sestavi prejemnik v zvezi z njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev, ki mu jo je davčni zavezanec dobavil, ali za storitve, ki mu jih je davčni zavezanec opravil, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in pod pogojem, da obstaja postopek za sprejem vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Države članice lahko zahtevajo, da se taki računi izdajajo v imenu in za račun davčnega zavezanca.

Ozadje:

Pravila za samofakturiranje se morajo uporabljati bolj enotno, pri čemer je treba odpraviti številne možnosti in pogoje, ki jih lahko države članice uporabijo. Čeprav pogoj glede predhodnega dogovora med kupcem in prodajalcem ter glede postopka za sprejem vsakega računa še vedno velja, je sklic na državo članico, ki opredeli te pogoje in podrobnosti, črtan. Zato je treba v zvezi s tem pojasniti, kaj pomenita predhodni dogovor in sprejem vsakega računa.

Opombe:

Pogoje in podrobnosti predhodnega dogovora in postopkov sprejema vsakega računa med dobaviteljem in prejemnikom, kot je opredeljeno v členu 224, določita obe strani.

Države članice ne morejo predpisati vrste dogovora med stranema. Kljub temu „predhodni“ dogovor pomeni, da je dogovor sklenjen pred začetkom izdajanja računov v okviru samofakturiranja. Prav tako morata obe strani na zahtevo davčnih organov dokazati obstoj predhodnega dogovora. Glede na to je priporočljivo, da trgovinska partnerja zaradi pravne varnosti hranita dokazila o predhodnem dogovoru.

Postopek sprejema vsakega računa je lahko izrecen ali tih. Dogovorjen in opisan je lahko v predhodnem dogovoru ali se dokaže z obdelavo računa ali potrdila o plačilu s strani dobavitelja blaga ali izvajalca storitev.

EVROPSKA KOMISIJA
GENERALNI DIREKTORAT
OBDAVČENJE IN CARINSKA UNIJA
Posredno obdavčenje in davčna uprava
Enota C1: DDV in drugi prometni davki

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: C](#)

Zadeva: vsebina računov

Ozadje in teme

Pravna podlaga: Direktiva Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 o spremembah
Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano
vrednost glede pravil o izdajanju računov

Sklici: člena 91, 226, člen 226b in člen 230

Teme:

1. Člen 226(2) – zaporedno številčenje
2. Člen 226(7a) – ureditev po plačani realizaciji
3. Člen 226(11) – davka oproščene dobave
4. Člena 91 in 230 – menjava zneska DDV v nacionalno valuto
5. Člen 226b – poenostavljeni računi

Opombe:

Vsebina računa je usklajena na ravni EU, pri čemer so možnosti držav članic zelo omejene. Ker se je vsebina računov z Direktivo 2010/45/EU spremenila, predvsem za zmanjšanje obremenitev za podjetja, je treba te spremembe pojasniti, pri čemer je treba pojasniti tudi obstoječe člene, ki niso spremenjeni, vendar se v EU različno razlagajo.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: C-1](#)

Tema: zaporedno številčenje

Sklic: člen 226

(2) zaporedna številka, ki temelji na eni ali več serij, ki izključno identificira račun;

Opombe:

Zaporedna številka, ki je v skladu s členom 226(2) potrebna za izključno identifikacijo računa, lahko temelji na eni ali več serij števil, ki lahko vključujejo tudi alfanumerične znake. Glede uporabe drugačne serije števil se odloči podjetje, pri čemer se lahko drugačna serija števil uporabi na primer za vsako podružnico, vsako vrsto dobave ali vsakega prejemnika ter zajema račune v okviru samofakturiranja in račune, ki jih izdajo tretje osebe.

Če države članice zahtevajo zaporedne številke za poenostavljene račune, je podlaga za različne serije števil enaka kot pri popolnem računu z obračunanim DDV.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: C-2](#)

Tema: ureditev po plačani realizaciji

Sklic: člen 226

(7a) če nastane obveznost obračuna DDV ob prejemu plačila v skladu s členom 66(b) in pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna odbitnega davka, navedba „cash accounting“;

Opombe:

Ureditev po plačani realizaciji omogoča dobavitelju, da predloži obračun DDV v davčnem obdobju, v katerem je bilo prejeto ali opravljeno plačilo za dobavo blaga ali opravljene storitve. Da prejemniki vedo, kdaj lahko uveljavljajo odbitek DDV, mora dobavitelj na računu navesti, da uporablja ureditev „Cash accounting“.

Dobavitelj lahko na računu navede „Cash accounting“ le, če sta izpolnjena dva pogoja.

1. Dobavitelj izpolnjuje pogoje in uporablja ureditev po plačani realizaciji.
2. Prejemnik dobave davčnega zavezanca, ki uporablja takšno ureditev po plačani realizaciji, lahko pravico do odbitka DDV uveljavlja od trenutka, ko mora davek plačati dobavitelj.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: C-3](#)

Tema: davka oproščene dobave

Sklic: člen 226

(11) v primeru oprostitve, sklicevanje na veljavno določbo te direktive ali na ustrezno nacionalno določbo ali na katerokoli drugo navedbo, da je dobava blaga ali opravljanje storitev oproščeno;

Opombe:

Davčni zavezanec lahko v zvezi z davka oproščenimi dobavami (opomba: davka oproščene dobave se v nekaterih primerih imenujejo tudi dobave „po ničelni stopnji“, kadar obstaja pravica do odbitka DDV) navede sklic na ustrezen člen direktive o DDV ali nacionalne zakonodaje ali uporabi katero koli drugo navedbo, ki dokazuje, da je dobava oproščena davka. Če se davčni zavezanec odloči za katero koli drugo navedbo, kot sklic, da je dobava blaga ali opravljanje storitev oproščeno davkov, zadostuje navedba „Exempt“. Uporabiti je mogoče tudi drugo ustrezno navedbo.

Kadar za dobavo velja obrnjena davčna obveznost in je dobava tudi oproščena davka v državi članici obdavčitve, zadostuje navedba „Reverse charge“, kot določa člen 226(11a).

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: C-4](#)

Tema: menjava zneska DDV v nacionalno valuto

Sklici: člena 91 in 230

Drugi odstavek člena 91

Države članice sprejmejo namesto tega uporabo zadnjega menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka ob nastanku obveznosti obračuna davka. Menjava med valutami, ki niso euro, se opravi na podlagi menjalnega tečaja za euro za vsako valuto. Države članice lahko zahtevajo, da jih davčni zavezanec obvesti o izbiri te možnosti.

Člen 230

Zneski, izkazani na računih, so lahko izraženi v kateri koli valuti pod pogojem, da je znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, izražen v nacionalni valuti države članice, z uporabo menjalnega mehanizma, ki je določen v členu 91.

Opombe:

Če je znesek DDV na računu izražen v nacionalni valuti, kot določa člen 230, in se menjava opravi na podlagi menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka (ECB), lahko država članica, ki zahteva obvestilo, zahteva samo eno obvestilo, preden začne davčni zavezanec uporabljati valuto ECB.

Davčnemu zavezancu ni treba uporabiti menjalnega tečaja ECB za vse račune, tudi če država članica zahteva obvestilo o uporabi tečaja ECB.

Člen 230 ne dovoljuje zahteve glede sklica na računu, kot je uporabljeni menjalni tečaj ali način menjave, ker bi takšni podatki presegali zahteve iz člena 226.

Tema: poenostavljeni računi

Sklic: člen 226b

Glede poenostavljenih računov, izdanih v skladu s členom 220a ter členom 221(1) in (2), države članice zahtevajo najmanj naslednje podatke:

- (a) datum izdaje računa;*
- (b) identifikacija davčnega zavezanca, ki dobavi blago ali opravi storitev;*
- (c) identifikacijo vrste dobavljenega blaga ali vrste opravljenih storitev;*
- (d) znesek DDV, ki se plača, ali informacije, ki so potrebne za njegov izračun;*
- (e) če je izdani račun dokument ali sporočilo, ki se upošteva kot račun v skladu s členom 219, jasna in nedvoumna navedba tega prvotnega računa in konkretne podrobnosti, ki so spremenjene.*

Države članice na računih poleg podatkov iz členov 226, 227 in 230 ne smejo zahtevati drugih podatkov.

Opombe:

Vsebina poenostavljenih računov, ki jih lahko izdajo davčni zavezanci, mora vključevati vsaj podatke iz člena 226b, ampak ne vseh podatkov iz člena 226, sicer cilj zmanjšanja obremenitev podjetij ni dosežen. Na poenostavljenem računu ni dovoljeno navesti več podatkov, kot so določeni v členu 226.

To bo veljalo v primeru poenostavljenih računov, dovoljenih v skladu s členom 220a za zneske, nižje od 100 EUR, ali za dobropise, v skladu s členom 238 po posvetovanju držav članic z odborom za DDV ter v skladu s členom 221(1) in (2) za dobave med podjetji in potrošniki ali davka oproščene opravljene zavarovalniške in finančne storitve.

Vendar poenostavljenih računov ni mogoče dovoliti za prodajo na daljavo, davka oproščene dobave blaga v Skupnosti ali čezmejne dobave po postopku obrnjene davčne obveznosti (člena 220a(2) in 238(3)).

EVROPSKA KOMISIJA
GENERALNI DIREKTORAT
OBDAVČENJE IN CARINSKA UNIJA
Posredno obdavčenje in davčna uprava
Enota C1: DDV in drugi prometni davki

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 **Sklic dokumenta: D**

Zadeva: hramba računov

Ozadje in teme

Pravna podlaga: Direktiva Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 o spremembah
Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano
vrednost glede pravil o izdajanju računov

Sklici: člena 247 in 248a

Teme:

1. Člen 247 – obdobje hrambe
2. Člen 248a – prevod in jeziki na računih
3. Člen 247 – način hrambe

Opombe:

V Direktivi 2010/45/EU ni večjih sprememb glede hrambe računov. Vendar v nekaterih primerih spremembe pri drugih pravilih za izdajanje računov, zlasti člena 233, vplivajo na razlago pravil o hrambi.

V nekaterih primerih je treba pojasniti tudi obstoječa pravila.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: D-1](#)

Tema: obdobje hrambe

Sklic: člen 247(1)

Vsaka država članica določi obdobje, v katerem morajo davčni zavezanci zagotoviti hrambo računov, ki se nanašajo na dobave blaga ali opravljanje storitev na njenem ozemlju, in računov, ki jih prejmejo davčni zavezanci s sedežem na njenem ozemlju.

Opombe:

Obdobje hrambe računov določijo države članice v skladu s členom 247(1). Člen 219a se ne uporablja za področje hrambe računov.

Država članica lahko določi obdobje hrambe za dobavitelja blaga ali izvajalca storitev samo, če je kraj dobave v navedeni državi članici. Dobavitelj, ki opravlja dobave, obdavčene v drugi državi članici, na primer v okviru postopka obrnjene davčne obveznosti, mora upoštevati pravila o hrambi v državi članici, v kateri se dobava opravi.

Poleg tega obdobje hrambe računov za davčnega zavezanca, ki sprejme dobave, določi država članica, v kateri ima navedeno podjetje sedež.

Pripravljeno dne: 05/10/2011 Zadnja sprememba: 05/10/2011 [Sklic dokumenta: D-2](#)

Tema: prevod in jeziki na računih

Sklic: člen 248a

Države članice zaradi nadzora in v zvezi z računi za dobave blaga ali storitev opravljene na njihovem ozemlju in računi, ki jih prejmejo davčni zavezanci s sedežem na njihovem ozemlju, za določene davčne zavezance ali določene primere lahko zahtevajo prevod v svoje uradne jezike. Vendar države članice ne smejo predpisati splošne zahteve po prevodu računov.

Opombe:

Jezik na računih

Zakonodaja o DDV ne določa uporabe posameznega jezika. Če je uporabljen jezik, ki ni nacionalni jezik, država članica ne sme omejevati pravice do odbitka samo zaradi jezika, uporabljenega na računu. Prevodi se lahko zahtevajo v nekaterih primerih med revizijo.

Prevod računov

Glede možnosti iz člena 248a, da države članice zahtevajo prevod računov, je to lahko povezano samo s posebnimi računi ali računi posebnih davčnih zavezancev, ki jih je treba preveriti zaradi nadzora. Države članice ne smejo vnaprej določiti splošne obveznosti za prevod vseh računov na primer za določeno vrsto ali določenega davčnega zavezanca v nacionalni jezik.

Tema: način hrambe

Sklic: člen 247(2)

Da se zagotovi izpolnitev zahtev iz člena 233, lahko država članica iz odstavka 1 tega člena zahteva, da se računi hranijo v izvorni obliki, papirni ali elektronski, v kateri so bili poslani ali dani na razpolago. Država članica lahko tudi zahteva, da se v primeru računov, ki se hranijo z elektronskimi sredstvi, prav tako z elektronskimi sredstvi shranijo tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, kakor je določeno v členu 233.

Opombe:

Člen 247(2) omogoča državam članicam, da zahtevajo hrambo računov v izvorni obliki, v kateri so bili računi poslani. To pomeni, da se lahko za papirne račune zahteva hramba v papirni obliki, za elektronske račune pa hramba v elektronski obliki.

Za elektronske račune to ne preprečuje sprememb oblike zapisa, ker je to velikokrat potrebno zaradi razvoja tehnologij hrambe. Kakršna koli sprememba oblike zapisa mora biti v skladu z zahtevami iz člena 233(1).

V skladu s členom 247(2) lahko država članica zahteva, da se v primeru računov, ki se hranijo v elektronski obliki, podatki, ki jamčijo pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, prav tako shranijo z elektronskimi sredstvi. Če davčni zavezanec uporablja napredni elektronski podpis ali elektronsko izmenjavo podatkov, se kot podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, štejejo podatki, povezani z navedenimi posebnimi tehnologijami.

Če davčni zavezanec uporablja postopke za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljanjem storitev, se kot zadevni podatki štejejo podatki z dokazil. Vendar se v skladu s členom 233 o načinu zagotavljanja pristnosti izvora in celovitosti vsebine odloči podjetje.

Če so računi shranjeni v papirni obliki, se lahko davčni zavezanec odloči, da dokazila hrani v elektronski obliki, vendar davčni organi od njega tega ne smejo zahtevati. Prav tako ni mogoče zahtevati, da se dokazila v elektronski obliki hranijo v papirni obliki.

Davčni zavezanci lahko kot del svojega nadzora poslovanja hranijo preglede, ki jih opravijo med dokazili in računi, vendar to ni zahteva za namene DDV.